

NÅR MÆND OGSÅ ER JAGET VILDT

#MeToo siger mændene i den internationale modeverden, hvor stjernefotografer som Mario Testino og Bruce Weber beskyldes for overgreb. Ifølge den tidligere Dior-model Christian Hald Nielsen handler jobbet om en delikat balancegang.

Af Camilla Alfthan

Da Kunstforeningen Gl. Strand for to år siden åbnede Mario Testino-udstillingen »No Limits« var den dengang 61-årige fotograf, kendt fra de glitrende blade for sine glamourøse billeder af de kongelige og kendte det helt store trækplaster. Men den omtale Testino forleden fik i The New York Times, og som falder midt under herrernes modeuger, ville han nok helst være foruden. Den peruvianske fotograf blev pludselig degraderet til en lummer og nærgående mand, som i årevis har forsøgt at forføre sine mandlige modeller.

En anden stor stjerne, amerikaneren Bruce Weber, fik samme tur med grovfilen af tidligere samarbejdspartnere, som nu er trådt frem, ansporet af #MeToo-bølgen. Fotograferne skaber nemlig ikke kun billeder, der oser af sex og frivolitet - de skaber også situationer, hvor grænserne mellem fantasi og virkelighed nogle gange viskes ud.

»Der er mange homoseksuelle i modeverdenen, hvilket betyder, at branchen har mindst lige så mange faldgruber for mænd som for kvinder. Når man bliver booket til et job, handler det ikke kun om, at man passer til jobbet. Der skal også være en kemi, hvor folk føler sig tiltrukket af dig. De er spændte på at møde dig til optagelserne, og nogle gange betyder det også, at de håber på, at der sker noget mere,« fortæller den forhenværende model Christian Hald Nielsen. I tre år tog han pause fra CBS-studierne for arbejde på fuldtid i Paris og Milano, hvor han blandt andet blev gallionsfigur for Karl Lagerfeld og Christian Dior.

Han har »oplevet det hele« – dog uden at det er gået galt. Hans livline til sit danske bureau har reddet ham ud af mange penible situationer.

»De, der styrer deres egen kalender bliver hurtigt afhængige af deres booker, som har netværket til alle fotografer, designere og stylist, men som måske slet ikke er på deres side. Med mit danske bureau vidste jeg altid, at jeg havde en allieret,« fortæller den nu 38-årige cand.merc.

Som tidligere elitesvømmer fik han ofte jobs, hvor han skulle være mere eller mindre afklædt. Da han var ny og grøn i branchen, var det tæt på at gå galt.

»Jeg blev sendt ud til en hot-shot-fotograf



Fotograferne Mario Testino (øverst) og Bruce Weber (nederst) er de seneste to, der er blevet anklaget for krænkelse i modebranchen. Foto: AFP

uden for Milano, hvor der var ingen andre end os to i hans hus. Det viste sig, at billederne, vi skulle lave, ikke var til et job, men til en bog, han var ved at lave med nøgne mænd, hvor man kunne se det hele – og i alle tilstande. Som ung er det let at blive fanget i den situation. For hvad koster det, hvis man siger nej til en fotograf, som kan åbne alle døre? Skal man bare gå - eller skal man gøre, som han siger?»

Christian Hald ringede til sin danske agent, som rådede ham til at gå.

»Man skal være rimeligt stærk i en sådan situation. Man skal vide, hvordan man snor sig baglæns ud af den der bygning. Mine roommates i Milano kunne slet ikke forstå mig og syntes, jeg var skør, da fotografen var så kendt. Men efter den oplevelse, sagde jeg nej, hver gang der opstod en ubehagelig situation,« fortæller Christian Hald Nielsen.

En af hans trofaste kunder var ingen mindre end modeskaber, Karl Lagerfeld, som sammenlignede den blonde dansker med en græsk gud. Over en periode på flere måneder, fotograferede han ham til bøgerne »Water Dance« og »Body Wave«, der blev udgivet sammen med en ny parfume. Optagelserne fandt sted i Lagerfelds villa i Biarritz og i hans fotostudie ved Seinen i Paris. Ligesom atleterne fra antikkens Grækenland skulle Christian Hald Nielsen være afklædt.

»Selv om jeg var ret så blufærdig, virkede det trygt, da der hele tiden var 15-20 mennesker omkring os. Lagerfeld skulle hele tiden forsikre sig, at jeg havde det godt. Han var interesseret i, at jeg var et almindeligt menneske, som tog pause fra studierne for at arbejde som model. Han ville høre om min tid som

elitesvømmer og om disciplinen i træningen, hvor man står tidligt op og træner hver evig eneste dag. Han ville vide, hvordan kroppen bliver så »tonet« uden at man løfter vægte.»

Mere kompromitterende var det, da stjernefotografen Mario Testino bookede den atletiske dansker i flere omgange.

»Han var meget interesseret. Han er flamboyant og udfordrende som person, og jeg kunne godt mærke spændingen, da vi fotograferede. Han er den varmløvede type, som er ekstremt udadvendt og grænsesøgende. Der er en vildskab og ikke samme distance som med Lagerfeld, som er reserveret og flere gange forsvinder fra settet, uden at nogen ved, hvor han er blevet af,« fortæller Christian Hald Nielsen.

I en branche, hvor der er flere modeller end der er jobs, er konkurrencen større end andre steder.

»Forestil dig, at det regner og er gråt, og at du går til casting hele dagen for at forsøge at få et job, som hundredvis af andre også forsøger at få. Og så får du pludselig at vide, at i morgen skal du til Cannes tre dage og skyde med en berømt fotograf. Der er solskin, og du bor på Carlton, der er byens bedste hotel, hvor der er folk til det hele, og du har værelse ved siden af fotografen. Når de så siger, at et foto kan blive til en Vogue-forside kan du pludselig se perspektiverne i det hele. Hvis du ikke

kan styre det i hotelgangen efter fyraften, når folk er lidt halvfulde på vej i seng, kan det let gå galt, hvis du mister din dømmekraft.»

Allerede under optagelserne brydes barriererne ned. Som når Christian Hald Nielsen blev fotograferet på alle fire på »Croisette« med en kvindelig dominatrix hængende over sig. Magtforholdet er etableret og styres af fotografen.

»Når man bliver booket til sådan en arbejdsdag, skal folk have noget interessant, samtidig med at du holder en professionel distance, så du undgår, at det tipper over. Man spiller med, uden at give dem for meget, så de holdes sultne,« forklarer Christian Hald Nielsen.

Selv om man bliver en medskyldig, kommer man ikke uden om attraktionen - at folk skal brænde for én, fortæller han.

»I sidste ende skal der komme et kommercielt produkt ud af samarbejdet, der er så specielt, at folk stopper op og kigger på et billboard. Mange i modeverdenen lever og ånder for deres job - det er hele deres liv. Derfor vil de også arbejde med folk, som stimulerer dem, og hvor det måske kan blive til noget mere. Problemerne opstår først, når de, der har magten, går for langt,« fortæller Christian Hald Nielsen, som hver eneste aften i Paris og Milano blev inviteret til fest, ligesom den lille klike af danskere, som han holdt sammen med.

»Fordi jeg hele tiden takkede nej, blev folk interesserede i mig. Hvis jeg havde sagt ja, eller hvis de kunne møde mig til fest på en hverdag, havde jeg måske ikke været nær så spændende at møde til et job. Jeg har set mange, som er gået på kompromis for at få et arbejde. De lader sig hundme med og er underdanige, og i sidste ende bliver det alligevel ikke til noget.»

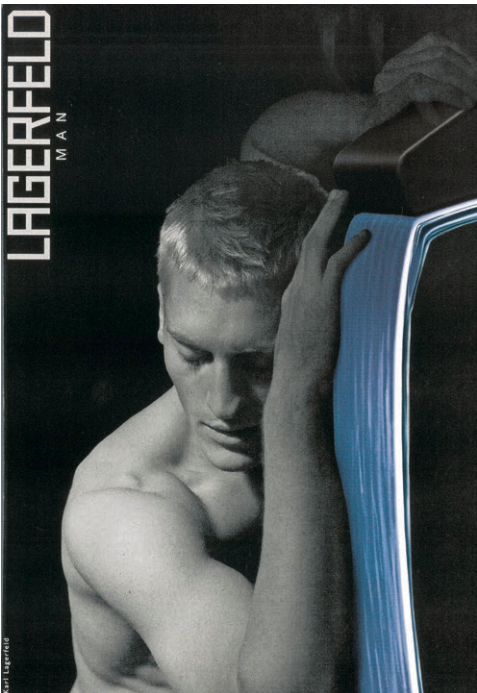
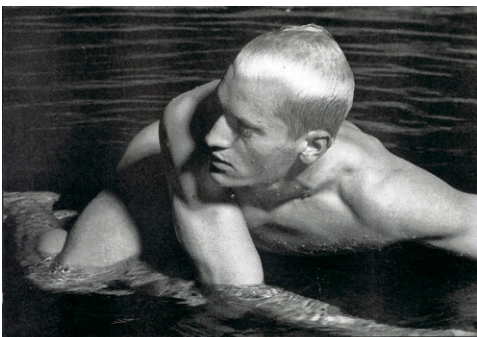
For pigerne kan det være endnu mere speget, da de sendes afsted i en meget ung alder, og endnu ikke er stærke nok til at sige fra. Det bedste er derfor at have et bureau med få modeller, så der er mindre kødmarked og flere ressourcer til hvert enkelt individ, fortæller Christian Hald Nielsen, som i dag befinder sig milevidt fra modeverdenen med en hustru, to små børn, og en lederstilling i medicinalbranchen.

Når han ser tilbage på sin karriere som model, fortryder han intet.

»For min personlige udvikling har jobbet været lærerigt. Jeg har tjent mange penge og



Ovenfor: Christian Hald Nielsen i en fotoserie for Euroman. Øverst t.h.: To kampagner for Karl Lagerfeld.



#MeToo og fotograferne

Da Esquire-journalisten Michael Gross i 1990'erne udgav bogen »Model - The Ugly Business of the Beautiful People«, med rygter om sexchikane i modeverdenen, blev den en bestseller, uden at anklagerne fik konsekvenser. Det har ændret sig med #MeToo-kampagnen, hvor tre stjernefotografer foreløbigt står for skud:

Terry Richardson, født 1965, har fotograferet for ledende magasiner og modehuse. Han har i årevis været anklaget for befamling og krænkelse, senest i 2014. Først da søndagsavisen The Sunday Times tog emnet op i oktober sidste år, reagerede bladudgiveren, Condé Nast, med at bandlyse Richardson fra samtlige magasiner, inklusive Vogue.

Mario Testino, født 1954, står bag et væld af Vogue-forsider og kendte reklamekampagner, foruden hans portrætter af det britiske kongehus, der har hædret ham med den fornemme britiske orden, en OBE. Efter at The New York Times kunne afsløre, at han i årevis har befamlet sine mandlige modeller, blev han bandlyst på ubestemt tid af bla. Vogue.

Bruce Weber, født 1946, er især kendt for sine portrætter af amerikanske stjerner, der i 2013 fyldte hele 40 sider af Vanity Fair. I december sidste år stod modellerne Mark Ricketson og Jason Boyce frem med deres advokat, for at anklage ham for befamling. Samme måned blev han bla. bandlyst af Vanity Fair-magasinet.